

A close-up portrait of Simone van der Vlugt, a woman with short, wavy, light brown hair and blue eyes. She is smiling slightly and looking towards the camera. She is wearing a light blue, textured top and a necklace with blue and gold beads. The background is softly blurred, showing what appears to be a window with light coming through.

Simone van der Vlugt

'Julie horen het wel als het gepubliceerd wordt.' Simone over haar liefde voor lezen en schrijven | Adviezen voor schrijvers van Simone | 'Hoe meer mogelijkheden ik zie, hoe leuker het wordt.' Simone en de nieuwe media | Maatschappelijke thema's in een historisch verhaal. Simone over haar jeugdboeken en Young Adult-romans | Van kantoorproblemen tot moslimfundamentalisme | Simone over de overstap naar volwassenenromans | 'Ik sluit niets uit.' Simone over de zoektocht naar wat er is

Inhoud

- 3 'Jullie horen het wel als het gepubliceerd wordt'
Simone over haar liefde voor lezen en schrijven
- 8 Adviezen voor schrijvers van Simone
- 10 'Hoe meer mogelijkheden ik zie, hoe leuker het wordt'
Simone en de nieuwe media
- 12 Maatschappelijke thema's in een historisch verhaal
Simone over haar jeugdboeken en Young Adult-romans
- 20 Van kantoorproblemen tot moslimfundamentalisme
Simone over de overstap naar volwassenenromans
- 24 'Ik sluit niets uit.'
Simone over de zoektocht naar wat er is
- 28 Boeken van Simone van der Vlugt

ge

'M

ijn vader las graag. Mijn moeder en mijn broer helemaal niet, maar mijn vader nam me sinds ik een klein meisje was mee naar de bibliotheek. Toen ik nog niet kon lezen, zat ik in de bak met prentenboeken te rommelen. Daarna gingen we naar huis met onze veroveringen. Dat hebben we eigenlijk altijd gedaan: op zaterdagochtend of woensdagmiddag samen naar de bieb.'

ZAKGELDVERHOOGING

'Toen ik een jaar of tien was, kwam ik altijd met van die echte meisjesboeken aan. *Pitty naar kostschool*, *De Olijke Tweeling* – ik heb ze eindeloos herlezen. Toen ik ouder werd wees mijn vader me op andere boeken. Die bekeek ik wantrouwig; ik bleef liever in mijn meisjeswereldje hangen.

Tot mijn vader zei: "Je moet *Kruistocht in spijkerbroek* lezen, dat is een heel goed boek." Ik voelde er helemaal niks voor. Het boek was zo dik, dat schrok me af. Ik dacht: zo'n dik boek, daar kan vast de helft uit. Bovendien vond ik het omslag van *Kruistocht in spijkerbroek* niet zo leuk: van die rare kinderen in vreemde bruine kleertjes. Ik zat net in de pubertijd en dat boek vond geen aansluiting bij mijn belevingswereld.

Mijn vader drong aan: "Ik verhoog je zakgeld als je het meeneemt." Daar wilde ik het wel voor proberen en na één bladzijde was ik al om. Ik weet nog dat ik de volgende dag in de biologieles zat en alleen maar de naam van de hoofdpersoon op een blaadje schreef – net alsof ik verliefd was. Ik zat zo in die wereld dat ik er geen afstand van kon

Jullie horen het wel als het publiceerd wordt

SIMONE OVER HAAR LIEFDE VOOR LEZEN EN SCHRIJVEN

nemen. De hoofdpersonen voelden als familie.'

Ik ben eens een stuk van een verhaal kwijtgeraakt, dat was uit mijn tas gevallen. Een leerkracht had het gevonden. Ze vroeg: "Van wie is dit?" en begon het voor te lezen voor de klas. Lekker tactvol. Ik vloog met een bloes op mijn wangen naar voren om mijn tekst uit haar hand te grissen.

Ik had er geen behoefte aan om leraren te laten lezen wat ik schreef. Het was zo persoonlijk, ik had geen zin in commentaar. Ik dacht: jullie horen het wel als het gepubliceerd wordt.'

MET CHIPITO'S EN SEVEN-UP

'Rond mijn tiende of elfde wilde ik graag een typemachine. Die hoorde natuurlijk wel bij mijn basisuitrusting als schrijfster. Daarvoor werkte ik altijd op de typemachine van de burens of op die van mijn opa, de vader van mijn vader. Als ik naar mijn opa ging,

stond de machine al voor me klaar met een grote stapel papier ernaast, een zak Chipito's en een glas Seven-up met een scheutje limonade.

ALTIJD BOEKJES MAKEN

'Naast lezen heb ik ook altijd van schrijven gehouden. Ik heb alles nog, zelfs boekjes van toen ik acht was, geïllustreerd met viltstift. Ik wilde een tweeling zijn, dus daar schreef ik een serie verhalen over. En ik reed paard, dus ik maakte boekjes over pony's.

Mijn basisschooltijd was een leuke periode. Ik was een rustig meisje dat haar eigen gang ging. Ik kan me niet herinneren dat ik mijn klasgenoten heb verteld dat ik schrijfster wilde worden, maar een paar jaar geleden hadden we een schoolreünie en toen begon iedereen erover. Dus blijkbaar was het wel degelijk opgevallen.

Toen ik in de bovenbouw zat, werden mijn opstellen voorgelezen in de lagere klassen. Daar was ik wel trots op.

Elke keer als ik bij een typemachine kwam, ging ik verder waar ik gebleven was. Dat kun je nog zien aan de verhalen uit die tijd - er zijn stukken met dun lettertype, waar ik bij de burens had zitten werken, en met vette letters die ik bij mijn opa had getypt.

De typemachine van mijn opa staat nu in mijn werkkamer: een Remette van Remington. Hij vond het leuk dat ik zo graag schreef, maar helaas heeft hij nooit meegemaakt dat mijn boeken gepubliceerd werden. Mijn opa overleed toen ik elf was.'

DE EERSTE AFWIJZING

'Ik was dertien toen ik voor het eerst een manuscript naar een uitgever stuurde. Het was in de tijd dat ik meisjesboeken verslond. Ik had een kostschoolboekje geschreven, *Een nieuwe op de Beukenhorst*. Internet was er nog niet, dus ging ik naar de boekhandel om adressen van uitgeverij te vragen.

Die boekhandelaar keek wel even vreemd op, maar gaf me een paar adressen en ik stuurde mijn boekje op.

Op dat eerste manuscript kreeg ik een reactie terug die als volgt luidde: “Beste Simone, je hebt zeker talent en fantasie, maar je bent nog wel een beetje jong, dus maak eerst je school maar af.” Ik vertel dat vaak op middelbare scholen waar ik lezingen geef, omdat ik het geen goed advies vind. Als iemand zo graag schrijft, moet je dat niet ontmoedigen. Je zegt toch niet tegen een kind dat net in de brugklas zit: “Maak eerst je school maar eens af.” Nee, dan zeg je: “Je bent nog te jong om gepubliceerd te worden, maar schrijven is leuk, ga vooral door, het is een goede oefening.”

Dát is wat ik tegen de kinderen van nu zeg: “Ga door, geef niet op! Als je wacht tot je achttien bent, zet je misschien nooit meer iets op papier.”

Zelf had ik daar geen last van: tegen de tijd dat ik die afwijzingsbrief kreeg had ik al lang een nieuw verhaal in mijn hoofd, dus ik dacht: ik schrijf gewoon lekker verder.

In die tijd las ik een boekje van Irmgard Smits – het was al wat ouder, een Witte Raven-pocket van uitgeverijmaatschappij West-Friesland die *Blijf lachen Irmgard* heette. Irmgard Smits had tbc gehad en in het sanatorium gelegen. Daar had ze op haar twaalfde een verhaal over geschreven en dat werd uitgegeven. Ik vond dat geweldig. Zie je wel dat je niet eerst je school hoefde af te maken! Je moest gewoon een boek schrijven en dat werd dan uitgegeven.

Dat was voor mij een enorme stimulans

om door te gaan – als zij het kon, kon ik het ook. Ik ging even voorbij aan het feit dat ik niet in het sanatorium had gelegen. Voor die uitgever was zo’n waargebeurd verhaal over een ziek meisje natuurlijk wel interessant, maar ik had geen schokkende dingen meegemaakt.

Toch wist ik zeker dat ik op een dag schrijfster zou worden. Terwijl ik over een heleboel dingen heel erg onzeker was, was ik van mijn schrijven heel erg overtuigd.’

VAN HISTORISCH VERHAAL TOT WHODUNIT

‘Toen ik *Kruistocht in spijkerbroek* uit had, dacht ik: iets wat zo leuk is om te lezen, is vast ook heel leuk om te schrijven. Ik was veertien en niet gehinderd door enige historische kennis begon ik maar meteen. Dat werd *Vlucht naar de vrijheid*, het boekje dat later de basis zou vormen voor *De amulet*.

Toen ik vijftien was werd ik heel erg verliefd en schreef ik daar een boekje over. Op mijn zestiende ontdekte ik Agatha Christie. Dat leek me ook leuk, een thriller schrijven. Het werd een volstrekt onwaarschijnlijk verhaal, maar Agatha Christie had óók boeken die nogal onwaarschijnlijk waren, dus ach... als die werden gepubliceerd, waarom die van mij dan niet? Ik vond het wel raar dat die uitgevers het weer terugstuurden.

Mijn hele middelbare-schoolperiode heb ik van alles naar uitgevers gestuurd. En alles weer teruggekregen. Toch heb ik nooit gedacht: ik stop ermee.

Weet je wat het is? Ik moest altijd heel lang wachten voor ik een reactie kreeg – het duurde soms wel een halfjaar en dan had ik allang weer iets anders af. Dat was alweer veel beter dan wat ik had ingestuurd. En het wérd ook echt beter, want het is een groot verschil of je dertien bent of zeventien. Als ik na lange tijd weer eens iets terugkreeg, vond ik dat boek zelf inmiddels ook niet zo goed meer. Maar ik was ervan overtuigd: op een dag is het wel goed genoeg.’

terwijl ik over een heleboel dingen heel erg onzeker was, was ik van mijn schrijven heel erg overtuigd

STUDIEKEUZE

‘Toen ik negentien was, was er nog steeds niets van me gepubliceerd en moest ik over een ander beroep gaan nadenken. Ik wilde naar de School voor Journalistiek, maar toen ik er beter over nadacht, zag ik mezelf toch niet als journaliste. Ik ging liever Nederlands studeren. Omdat ik van vreemde talen hield en goed was in Frans, besloot ik aan de Lerarenopleiding in Amsterdam Nederlands en Frans te volgen.

Tijdens de opleiding kreeg je vakken als Jeugdliteratuur in de Basisvorming. Dat was hartstikke leuk; ik heb onder meer een werkstuk over Thea Beckman geschreven. Ik denk dat ik voor jeugd ben gaan schrijven omdat ik daar in die opleiding zo op gericht was.

We kregen ook Historische Letterkunde, en tijdens dat college ontdekte ik hoe leuk ik geschiedenis vond. Nog tijdens mijn opleiding kwam ik op het idee om dat het boekje dat ik op mijn veertiende had geschreven, *Vlucht naar de vrijheid*, te herschrijven. Het was een leuk verhaal waar meer in zat. Ik realiseerde me wel dat ik veel historisch onderzoek zou moeten doen, dus ik zette het plan in de wacht. Ik ken mezelf: zodra ik aan zoiets begin, kan ik niet meer stoppen en komt er van studeren niets meer.

Ik beloofde mezelf: zodra je je diploma hebt, mag je dat boek gaan schrijven.’

VOER VOOR EEN THRILLER

‘Zodra ik afgestudeerd was, begon ik te schrijven. Ik had een baan aangenomen bij de Crédit Lyonnais, op het hoofdkantoor in Amsterdam. Dat was niets voor mij, de hele

dag op kantoor. Ik dacht dat ik daar lekker Frans kon praten, maar dat was helemaal niet zo. Ik moest alleen maar koffiezetten, Pritt-stiften aanvullen en bankzaken uittypen. Ik had het er niet naar mijn zin, maar ik had een vast contract. We hadden net een huis gekocht in Alkmaar, en ik was degene met het vaste arbeidscontract, dus ik moest die baan wel houden.

Ondertussen deed de computer zijn intrede. Ik had aan mijn baas gevraagd of ik na werktijd de computer mocht gebruiken om er mijn boek op te schrijven. Ik bleef langer op kantoor om eraan te werken en zat ook tijdens mijn pauzes te schrijven. Mijn collega’s dachten dat ik de hele dag lekker voor mezelf bezig was. Dat gaf een hoop wrevel, misverstanden en toestanden, die ik later heb gebruikt voor mijn eerste thriller, *De reünie*.

Uiteindelijk ben ik weggegaan bij de Crédit Lyonnais. Ik was zesentwintig jaar en had de keuze tussen een baan zoeken in het onderwijs en gaan doen wat ik écht graag wilde: schrijven. Ik ben vol gas aan mijn eerste historische jeugdboek begonnen.’

EEN UITGEVERIJ ALS EEN (T)HUIS

‘Ik had de eerste versie van *De amulet* opgestuurd naar Querido, Lemniscaat en nog een andere uitgeverij. Ik hoopte op Lemniscaat, omdat Thea Beckman, Evert Hartman en alle andere helden uit mijn jeugd daar zaten.

Op een dag zat ik wat griepig thuis toen Monique [Postma, redacteur jeugdboe-

ken] belde. Mijn hart ging als een razende tekeer, want ik begreep heel goed dat ze me niet zou bellen als daar niet een speciale reden voor was.

Monique zei: “We hebben je manuscript gelezen en we vonden het een mooi verhaal. We willen je er graag over spreken.”

Ik had bij wijze van spreken mijn jas al aan, maar ik moest nog twee weken wachten voor ik naar Rotterdam kon, naar de uitgeverij. In die twee weken heb ik de uren afgeteld. Ik zag mezelf al helemaal dat contract tekenen...

Op de dag dat ik eindelijk naar Rotterdam ging, had mijn trein vertraging. Ik was in paniek want ik wilde niet te laat komen bij die uitgeverij. Een mooie indruk zou ik dan maken. Ook al had ik geen cent, ik nam een taxi en riep: “Snel, naar de Vijverlaan!”

De taxi racete naar de Vijverlaan, een rustige, mooie straat met grote huizen. Niet een straat waar je een uitgeverij verwacht. Ik keek om me heen en riep: “Je zit verkeerd! Ik moet naar een uitgeverij!”

“Dit is de Vijverlaan,” zei de chauffeur.

Stomme idioot, dacht ik. Dit is gewoon een woonwijk.

Maar ja, bij nummer 48 stond toch *Lemniscaat*.

Ik was best zenuwachtig toen ik aanbelde. Ik verwachtte dat ik me bij de receptie moest melden en dan in een wachtkamer zou plaatsnemen. In plaats daarvan deed een man in een grijze trui open, die riep: “Hé, hallo, ik ben Jean Christophe, kom erin.”

Dat zal de portier wel zijn, dacht ik.

Het was niet de portier, het was de uitgever. Op dat moment was ik niet zenuwachtig meer. Ik voelde me meteen thuis.'

EEN LEERPROCES

'Daar zaten ze dan, Monique en Jean Christophe, achter een stapel papier. Mijn stapel papier, het manuscript dat ik hoopvol had ingestuurd.

Ik zal nooit vergeten dat Monique zei: "Het is een mooi opgebouwd verhaal. Tien hoofdstukken. We vonden de eerste drie goed."

Vervolgens legden ze uit dat ik halverwege het verhaal van toon veranderde en dat de rest van het verhaal meer een volwassenroman was. We spraken erover hoe ik dat zou kunnen oplossen en over nog veel meer.

In dat hele gesprek viel ik van het ene inzicht in het andere. Het was net alsof ik al die tijd op een kruising had gestaan, niet wetend welke kant ik op moest. Op het moment dat ik een zetje in de goede richting kreeg, leek dat ook de enige logische richting.

Terug in de trein kristalliseerden al die adviezen zich uit tot een nieuw boek, dat kant en klaar in mijn hoofd zat toen ik thuiskwam.

Monique en Jean Christophe hadden gezegd "Tot volgend jaar," omdat ik veel herschrijfwerk te doen had. Maar ik had zoveel haast om schrijfster te worden, dat ik meteen begon met schrijven en niet meer ophield. Ik wist toen nog niet dat een gesprek op een uitgeverij niet wil zeggen dat je boek ook echt gepubliceerd wordt. Een uitgever kan je allerlei adviezen geven, maar als je niet begrijpt wat je daarmee aan moet en het verhaal is in de volgende versie niet aanmerkelijk verbeterd, stopt hij natuurlijk geen energie meer in je.

Na drie maanden leverde ik het boek weer in en was het gelukkig een stuk beter, maar nog niet goed genoeg. Iedere keer als ik het inleverde was er weer iets wat opnieuw moest, tot ik er een beetje moedeloos van werd. Maar Monique, met wie ik toen nauw samenwerkte, drukte me aldoor op het hart dat ze in me geloofde, dat het prachtig werd en dat ze mijn schrijftalent optimaal wilde benutten.

Dat ze met minder geen genoeg nam is iets waar ik haar heel dankbaar voor ben. In feite heb ik bij Lemniscaat een uitgebreide schrijfopleiding gekregen, en het eindresultaat was een boek: *De amulet*.

Ik had geen idee wat ik moest verwach-

ten toen mijn boek in mei 1995 uitkwam. In ieder geval niet dat het meteen zo'n succes zou worden. Het kreeg goede besprekingen, werd genomineerd door de Kinderjury en het jaar daarop ook door de Jonge Jury. Vanaf dat moment was mijn naam als jeugdboekenauteur gevestigd. Ik ging lezingen geven op middelbare scholen, gaf interviews en werkte intussen aan een volgend boek, *Bloedgeld*.

Ook bij het schrijven van dat boek werd ik goed begeleid. Gelukkig minder lang dan bij *De amulet*, want de lessen die ik al had geleerd bracht ik meteen in praktijk.

Eigenlijk is er niet één boek geweest waar ik niet nog wat aan moest doen. Dat is normaal, iedere schrijver wordt begeleid. Er zijn altijd dingen die je in de vaart van het verhaal over het hoofd ziet of die beter kunnen. Als je een jaar aan een boek hebt gewerkt, zie je dat niet meer zo scherp, dus daar heb je een redacteur voor nodig. De kunst is om advies ter harte te nemen maar wel trouw te blijven aan je eigen mening. Soms was ik het ergens echt niet mee eens, en dan werd dat ook gerespecteerd. Maar zeker in het begin ben ik niet eigenwijs geweest. Ik wilde graag leren.'

toch hoop ik dat me nog een mooie jeugdroman invalt

Adviezen voor schrijvers van Simone:

- Bepaal vantevoren je doelgroep en schrijf daar gericht voor.
- Begin pas met schrijven als je je laatste zin weet.
- Research is belangrijk, maar doseer de informatie.
- Schrijf vanuit jezelf, met je eigen gedachten en gevoelens.
- *Show, don't tell*: leg niet teveel uit. Het gedrag van de hoofdpersoon zegt genoeg.

WEET WAAR JE NAARTOE WILT

'In mijn schrijfcarrière is één cruciaal moment geweest: mijn derde boek. Na *De amulet* en *Bloedgeld* begon ik aan *De slavenring*. Tot dat moment dacht ik nooit na over waar ik naartoe ging met mijn verhaal en hoe het moest eindigen. Ik wist het ongeveer en dacht: dat zie ik dan wel weer.

Bij *De amulet* en *Bloedgeld* ging dat goed, maar bij *De slavenring* kreeg ik het deksel op mijn neus. Er zijn mensen die zeggen: "Schrijven is een avontuur; ik wil niet weten hoe het afloopt, want dat belemmert me alleen maar." Dat zal allemaal best, maar als je halverwege een boek bent en je weet nog steeds niet waar je heen wilt, dan heb je een probleem. Je kunt heel lang het geluk hebben dat er toch nog iets komt, maar uiteindelijk gaat het een keer mis.

Bij *De slavenring* wist ik dat het einde niet goed zat, maar ik wist niet wat ik ermee aan moest. Ik leverde het manuscript dus gewoon in.

Jean Christophe was niet enthousiast en liet dat duidelijk merken. Hij hield maar niet op met commentaar geven: "Het gaat nergens over. Het lijkt wel alsof je zelf ook niet weet wat je hoofdpersoon wil, die gaat maar van A naar B zonder dat er iets gebeurt." Ik zat me te verbijten tot ik niet meer kon, en toen barstte ik in tranen uit. Ik was zo teleurgesteld!

De volgende dag werd er een grote bos bloemen bij me thuis bezorgd, met een kaartje eraan: *We geloven in je*. Maar zelf geloofde ik nergens meer in.

Ook dan is het de kunst om daarmee af te rekenen, om op te houden met jezelf zielig te vinden. Want ik kon wel gaan zitten jammeren, maar mijn uitgever had gewoon gelijk. Niet dat dat de oplossing nabij bracht, want ik had nog steeds geen idee hoe ik het dan wél

moest aanpakken. Daarom heb ik dat manuscript in de kast gegooid en ben aan een ander boek begonnen.

Omdat ik me toch wel onzeker voelde, heb ik het idee voor dat boek, *De guillotine*, van begin tot eind met Monique doorgenoemen. Zij luisterde naar wat ik van plan was en wees me op de valkuilen die ik tegen zou komen. We hebben samen ook het einde goed doorgesproken. Dat heeft heel goed gewerkt. Sindsdien heb ik altijd eerst mijn laatste zin bedacht voordat ik begon met schrijven. En nu, met mijn thrillers, doe ik dat nog steeds.

De slavenring is er een paar jaar later als nog gekomen, toen ik alsnog een goed idee voor het einde kreeg.'

WEES DE BAAS

'Als ik ga schrijven heb ik in mijn hoofd een duidelijk idee hoe het moet worden. Voor thrillers is dat nog belangrijker. Ik begin niet voor ik weet wie wat heeft gedaan en waarom. Je moet een rode draad door je verhaal weven, iedere scène moet een functie hebben, namelijk informatie verschaffen die de lezer nodig heeft. Je moet rookgordijntjes en dwaalsporen aanleggen en intussen die rode draad goed in de gaten houden, om uiteindelijk bij dat ene, vooraf goed doordachte, einde uit te komen. Ik weet dat niet alle schrijvers zo werken, maar ik neem het risico liever niet meer dat een boek mislukt.

Die werkwijze is niet alleen bij thrillers belangrijk, maar net zo goed bij historische romans. Elk boek heeft een spanningsboog en daar moet je zorgvuldig mee omgaan. Je moet de baas zijn over je verhaal, de touwtjes strak in handen hebben.

Ik maak geen synopsis waarin ik aangeef wat er in elk hoofdstuk gaat gebeuren. Dat weet ik zo ongeveer wel, en het schrijft prettiger als er nog ruimte voor spontane invallen

is. Natuurlijk ben ik ook wel eens afgeweken van wat ik in mijn hoofd had – en dat is ook helemaal niet erg. Als dat einde maar klopt.

Als een boek eenmaal lekker loopt, sta ik met mijn hoofdpersonen op en ga ik met ze naar bed. Ik kan naar een verjaardagsfeestje gaan, mijn personages gaan dan gewoon mee. Ze zitten naast me op de bank en fluisteren in mijn oor. Gelukkig kan ik dat wel blokken. Een nieuwe inval registreer ik en dan klets ik weer gezellig met de visite mee.

Hoezeer ik me ook hecht aan mijn hoofdpersonen, als de laatste punt is gezet, ben ik ze ook beetje zat. Dan zijn ze zo lang bij me geweest dat ik genoeg van ze krijg. Als het boek klaar is, is de opdracht voltooid en valt er een last van me af. Daarom hou ik er niet van om vervolgh verhalen te schrijven. Het is leuk om met frisse, nieuwe hoofdpersonen te beginnen, ze te leren kennen en over ze na te denken.'

BEWAAR ALLES

'Ik leg dossiers aan van alle boeken die ik ooit nog wil schrijven. Ze staan in de kast op mijn werkkamer en op zolder. Alles wat ik op een dag denk te kunnen gebruiken wordt opgeborgen. Folders, artikelen, kaarten: alles wat ik tegenkom, sleep ik mee naar huis. Spontane ideeën of plots die in me opkomen, bewaar ik in archiefmappen.

Eigenlijk verzamel ik allemaal puzzelstukjes. Zo las ik in een boek over zeevaart in de Gouden Eeuw dat er ook vrouwen aan boord gingen van VOC-schepen en dat ze een uitgeholde stierenhoorn in hun broek droegen om staand te kunnen plassen. Dat gegeven heb ik gebruikt in *Bloedgeld*. Maar alleen dat ene feit van zo'n hoorn maakt nog geen verhaal. Het idee voor een compleet boek ontwikkelt zich stukje bij beetje, doordat ik allerlei losse ideeën met elkaar combineer.

Het combineren van die puzzelstukjes kan

twee weken duren, maar ook zeven jaar. Ondertussen werk ik aan andere boeken. Meestal heb ik twee boeken in mijn hoofd waar ik genoeg puzzelstukjes voor heb om ze te kunnen schrijven. Het boek dat het meest afgerond in mijn hoofd zit, is het boek waar ik aan begin.

Het gebeurt ook dat gegevens die ik voor het ene boek verzamel, uiteindelijk in een heel ander boek terecht komen. Zo was ik van plan om een vervolg te schrijven op mijn jeugdboek *De bastaard van Brussel*, dat gaat over de aanzet tot de Tachtigjarige Oorlog. Maar omdat ik ook voor volwassenen schrijf, gebruik ik die ideeën nu voor een historische roman voor die doelgroep. Ook op *Schuld* en *Vlinders*, twee boeken over het paranormale meisje Zoë, had nog een deel moeten volgen. Dat is er niet van gekomen, want het ultieme idee voor een derde boek heb ik uiteindelijk gebruikt voor een nieuwe thriller voor volwassenen.

Mensen vragen me vaak of ik nog iets voor jeugd ga schrijven. Het antwoord is dat

ik dat niet weet. Toen mijn eerste literaire thriller uitkwam, vond ik dat zo geweldig dat ik me voornam om helemaal niet meer voor jeugd te schrijven. Maar al vrij vlot daarna kwam ik bij toeval op het idee voor *Schuld*, en vervolgens kwam *Vlinders* erachteraan.

Ideeën overvallen je en in een goed idee heb ik altijd interesse, of dat nou voor jeugd of voor volwassenen is. Het is wel zo dat ik inmiddels geen vijftientig meer ben, en dat het voor mezelf interessanter is om vanuit een volwassen perspectief te schrijven. Misschien dat ik daarom alleen maar ideeën voor dat soort boeken krijg. Toch hoop ik dat me nog een mooie jeugdroman invalt. Op commando schrijven gaat echter niet, je hart en ziel moeten erin zitten.'

EEN WERKKAMER ALS TIJDMACHINE

'Als ik aan een boek begin, omring ik me in mijn werkkamer met materiaal waardoor ik in de juiste sfeer kom. Voor mijn thrillers is dat niet nodig, maar voor mijn historische

boeken wel. Ik hang reproducties op van schilderijen uit die tijd, stadsplattegronden van steden waar het verhaal zich afspeelt en allerlei prentjes van hoe mensen vroeger gekleed gingen.

Op dit moment hangt *Het Sint-Nicolaasfeest* van Jan Steen boven mijn bureau. Ik vind het zo leuk om zo'n oerhollands feest, dat ook in de zeventiende eeuw al gevierd werd, in mijn boek te verwerken. En om op zo'n schilderij te kijken hoe de mensen van toen het vierden; wat de verschillen en overeenkomsten zijn.

Op mijn website heb ik bij de informatie over *Zwarte sneeuw* een foto staan van een meisje dat precies lijkt op mijn hoofdpersoon Emma. Die foto heb ik tijdens het schrijfproces maandenlang aan de muur gehad.

Mijn werkkamer is een soort enclave. Als ik naar binnen stap en de deur dichtdoe, ben ik onmiddellijk in een andere wereld. Hoewel ik niet van rommel houd, ligt er overal wat. Mijn bureau is bezaaid met boeken, kopieën en aantekeningen. Een georganiseerde chaos is het, waarin ik precies weet waar alles ligt.

Ik ga achter mijn computer zitten met een flesje water en heb verder niets nodig. Geen muziek, want dan kan ik me niet concentreren. Mijn uitzicht is mooi maar de rolgordijnen moeten dicht, anders heb ik last van het licht.

Omdat ik vanwege gewrichtsproblemen niet lang achter de computer mag zitten, schrijf ik ook veel op mijn iPad. Dan zit ik beneden in mijn kantelstoel, ik leg twee kussens op mijn benen en lig heerlijk gesteund te typen. Wat ik schrijf in iPad Text kan ik zo naar mijn computer mailen, heel handig.

Alleen de passages waarbij ik heel veel moet opzoeken en foutcorrectie doe ik achter de computer, de rest op de iPad. Dat bespaart me veel nekklachten.'

'HOE MEER MOGELIJKHEDEN IK ZIE, SIMONE EN DE NIEUWE MEDIA

De eerste stappen in de internetwereld zette Simone via haar website. Daar werkte ze vanaf het begin intensief aan. Daarna volgde Twitter, en inmiddels is ze ook niet meer weg te denken uit de discussie over e-books. Simone goes digital...

'HET IS EEN VORM VAN JE NIET VERZETTEN TEGEN WAT ONAFWENDBAAR IS EN DAAR SLIM GEBRUIK VAN MAKEN.'

TWITTER: BIJNA VERSLAVEND

'In eerste instantie leek Twitter me niet zoveel aan. Aan Hyves en Facebook deed ik ook niet, omdat ik al genoeg achter de computer zat. En daar mag ik niet te lang achter zitten vanwege mijn neklachten.

Twitter bleek anders te zijn. Het kan op de computer maar ook op je smartphone, en dat maakt een groot verschil. Je hebt altijd wel een moment waarop je niets te doen hebt, zodat je even kunt twitteren. Als je op de trein staat te wachten, als er alweer reclame is tijdens een film, als je 's avonds in bed ligt en niet kan slapen... momenten genoeg.

Toen ik net begon, nam ik me voor alleen over mijn boeken te twitteren. Maar zo werkt het niet – dan kunnen mensen net zo goed op je website kijken. De mensen die je volgen vinden

het juist leuk als je ze af en toe een kijkje in je dagelijkse leven kunt. Zo bouw je een band op met je lezers.

Ik wilde niet zo iemand worden die schrijft dat ze in de Albert Heijn loopt, want dat leek me niet zo interessant. Dat doe ik nog steeds niet, maar ik twitter wel persoonlijke dingen. Je moet er goed over nadenken wat je de wereld in gooit, want het belandt allemaal op je website.

Toen ik met mijn thriller *Op klaarlichte dag* de NS Publieksprijs won, heb ik de mensen die vaak een reactie geven uitgenodigd op het feest bij de uitgeverij, zodat we elkaar konden ontmoeten. Dat was erg leuk.

Ik volg zelf ook mensen: mijn collega's, uitgevers, boekhandelaren, recensenten... Zo blijf ik op de hoogte van wat er speelt in boekenland. Als ik ergens naartoe moet, zoals een prijsuitreiking of het Boekenbal, houd ik mijn volgers op de hoogte via Twitter. Dat vind ik leuk om te doen.'

E-BOOKS: DE HOED EN DE RAND

'Toen de e-books op begonnen te komen, wilde ik weten wat er speelde. Meestal ben ik te zeer verdiept in mijn boeken om me overal van op de hoogte te stellen, maar dit was anders. Ik vroeg me af of door e-books mijn bestaan als schrijver gevaar zou lopen. Mensen kunnen immers je boeken zó van internet halen, gratis en voor niets. Dat leek me niet zo'n leuk vooruitzicht na een jaar hard geschreven te hebben.

Via sss [de Stichting Schrijvers School Samenleving, een organisatie die bemiddelt bij het organiseren van lezingen van schrijvers en illustratoren, red.] kreeg ik het verzoek om deel te nemen aan een e-book-denktank met een heel breed scala aan auteurs, waarbij Geert Mak het voortouw had genomen. Het idee was om te brainstormen en onze ervaringen en plannen naast elkaar te leggen. We wilden bekijken wat er nou eigenlijk mogelijk was met dat e-book en hoe wij als auteurs daar het beste uit konden komen.

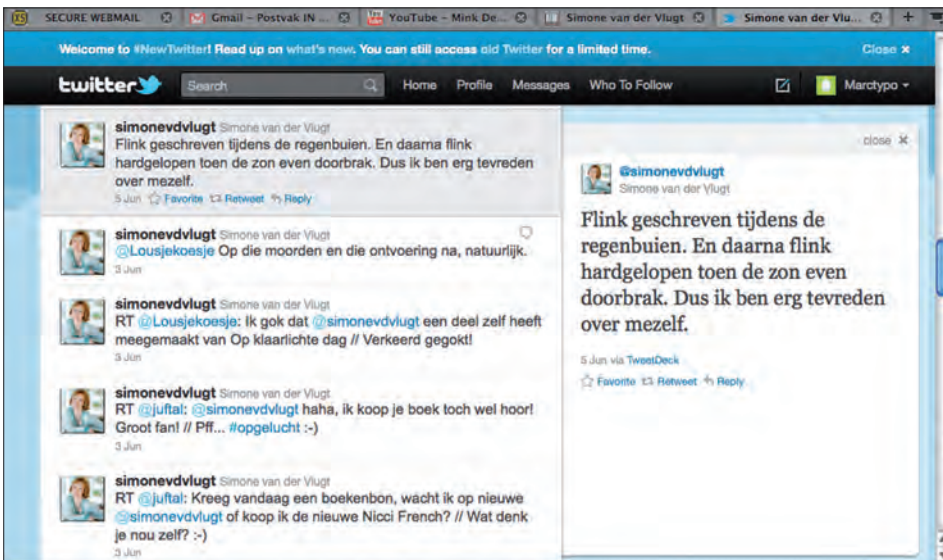
Ik heb me er echt op gestort en daar heb ik nooit spijt van gehad. Nu kan ik beter inschatten hoe we een en ander moeten aanpakken en hoe we het moeten doen met beveiliging. Ik zie problemen maar ook mogelijkheden, en dat laatste lijkt me het beste uitgangspunt. Zelf heb ik al een paar e-books op mijn iPad staan. Netjes gekocht, maar ook gratis gedownload. Via Twitter worden e-books wel eens ter promotie gratis aangeboden, en dat is mooi meegenomen. Dat ben ik met mijn eigen boeken ook van plan. Sowieso is het zinloos om je tegen de komst van het e-book te verzetten, dus je kunt je beter richten op de mogelijkheden.'

TO 'E' OR NOT TO 'E'

'Er zijn veel lezers – ik ben er daar zelf een van – die het toch fijner vinden om een papieren boek in de kast te hebben staan. Het werkt net als boeken halen bij de bibliotheek: je probeert

HOE LEUKER HET WORDT.'

wat uit, en wat je echt mooi vindt, wil je zelf hebben.

Ik denk dat ook jongeren een e-reader een leuk gadget zullen vinden, maar dat ze uiteindelijk liever een echt boek in handen willen hebben. Toen ik puber was kon ik de hele collectie

van Thea Beckman in de bibliotheek lenen, maar als we met Sinterklaas voor vijftig gulden aan cadeautjes mochten vragen koos ik ieder jaar een boek van Thea Beckman. Dat kostte wel vijftentwintig gulden, dus dan was de helft van het geld al op – en mijn vader zei altijd: "Haal ze

dan uit de bieb!" Maar toch... de bibliotheek was niet hetzelfde. Die boeken moest in mijn kast staan.

Een boek op een iPad is niet hetzelfde – die pak je niet op om er even in te bladeren. Het is een andere beleving. Ik denk niet dat het papieren boek zal verdwijnen.

Soms houd ik een enquête op Twitter, dan vraag ik: "Jongens, wat vinden jullie tot nu toe van het e-book?" De hele dag door krijg ik dan reacties. Er zijn lezers die hun hele leven papier zullen blijven lezen, maar die op vakantie of tijdens een verre reis geen boeken willen meesjouwen en dan een aantal titels op een e-reader zetten. Je hebt studenten die geen stapels studieboeken meer meeslepen, maar alles downloaden op een readertje.

Het zal op een gegeven moment hand in hand gaan: e-book en echt boek. Als het e-book al ooit het papieren boek gaat vervangen, is dat zo ver na onze tijd – daar hoeven wij ons helemaal niet druk om te maken.'

Maatschappelijke thema's

SIMONE OVER HAAR JEUGDBOEKEN

Hoe praat een man? Niet.

'Bloedgeld gaat over een jongeman die in de zeventiende eeuw tot een werkstraf in het rasphuis is veroordeeld. Hij krijgt de kans om zijn tijd uit te zitten op zee, bij de VOC. Als hij de kans krijgt, neemt hij het schip over en gaat hij de piraterij in.

Het is anders om vanuit een manlijk perspectief te schrijven. Ik weet nog dat ik advies vroeg aan Jean Christophe, mijn uitgever. "Hoe zouden die mannen daar nou hebben gestaan aan de reling van het schip," zei ik, "waar praatten ze over?"

Zijn antwoord was duidelijk: "Ik denk niet dat ze zoveel praatten."

Dat leek mij ook: een mep op de schouder zegt voor veel mannen genoeg. Vervolgens vroeg ik me af hoe ik die piraten moest beschrijven. Ik bedoel, ze gingen naar de hoeren, liepen geslachtsziektes op en vloekten de boel stijf. Het is niet mijn bedoeling om op elke bladzijde een vloek te laten vallen, maar ik wilde een juiste voorstelling van zaken geven.

Eugène Delacroix, *Image La Liberté guidant le peuple* (1830)

'Ik wil poep, pies en braak,' zei mijn uitgever, en ik ging aan de slag.

Zo erg werd het trouwens niet, maar ik laat die mannen wel met een druiper rondlopen. Volwassenen schrokken daarvan, kinderen helemaal niet. Die lagen in een deuk als ik beschreef hoe Lutskes stierenhoorn erafviel.'

Protesten tegen een open einde

'De guillotine, over de Franse Revolutie, heb ik kunnen schrijven omdat veel brieven

van de gevangengenomen adel bewaard zijn gebleven. Ik had een boek gelezen waarin die brieven en dagboekfragmenten waren gebundeld. Dat boek maakte grote indruk op me. Het was heel gedetailleerd. De namen van de cipiers, wat de gevangenen te eten kregen, de dagelijkse routine en zelfs een spectaculaire ontsnapping: alles stond erin beschreven. Dat heb ik allemaal gebruikt in mijn boek, ook die ontsnapping. Het verhaal werd me eigenlijk gepresenteerd door de mensen zelf.

in een historisch verhaal

EN YOUNG ADULT-ROMANS

13

Ik heb veel complimenten gekregen omdat ik de hardheid van die tijd onverbloemd opschreef. Maar er was ook kritiek. Die kritiek kwam van volwassenen, nooit van kinderen. Volwassenen denken nog steeds dat kinderen het liefst lezen over Pim en Pam die eikeltjes verzamelen in het bos. Ze zien helemaal niet hoe *streetwise* kinderen tegenwoordig zijn. Ze weten precies wat er in de wereld te koop is en schrikken er niet van hoe die er vroeger uitzag.

Ik denk dat dat de belangrijkste reden is dat kinderen mijn boeken graag lezen: ik neem ze serieus. Ik vertel geen verhaaltjes over hoe leuk we vroeger allemaal in huisjes met trapegeveltjes woonden en op klompen liepen, maar ik laat ze de tijd zien zoals hij was: keihard. Lezers willen serieus genomen worden, ook jonge lezers.

Waar kinderen niet zo van houden zijn open eindes. Ik krijg over *De guillotine* e-mails van kinderen die denken dat ze een misdruk hebben, "want het laatste hoofdstuk ontbreekt".

In het boek laat ik inderdaad het romantische, voorspelbare einde weg omdat het duidelijk genoeg is dat het daarop uit-

draait. In plaats daarvan laat ik de twee hoofdpersonen als ze uit de gevangenis zijn ontsnapt onafhankelijk van elkaar op weg gaan naar de plaats waar ze met elkaar hebben afgesproken.

Als kinderen tijdens lezingen op middelbare scholen over dat einde beginnen, speel ik na hoe dat laatste hoofdstuk verloopt. Ik zet lekker dik aan hoe Sandrine en Nicolas

begrijpen de meesten het wel, al blijven ze erbij dat ze een gesloten einde willen. Maar dat vind ik niet altijd nodig.

Ondanks de open eindes hebben bijna al mijn boeken een nominatie van de Jonge Jury gekregen, dus zo heel erg zullen mijn lezers zich er ook weer niet aan gestoord hebben.'

Aangrijpende stukken die je als lezer heel vlot leest, zijn vaak langzaam en met veel aandacht geschreven.

elkaar weerzien in Poissy. Ik beschrijf hoe ze elkaar tegemoet rennen op een weggetje – zij met wapperende rokken, hij vreugdevol haar naam roepend – in het licht van de ondergaande zon en met aanzwellende vioolmuziek eronder. Het einde luidt: "en toen vonden hun lippen elkaar in een in-nige kus." Na afloop van dat toneelstukje

Gruwelijke scènes

'Het is leuk om dramatische scènes te schrijven en belangrijke bijfiguren dood te laten gaan. Een hoofdpersoon is moeilijker, maar ook daar heb ik me drie keer schuldig aan gemaakt. In *Jehanne* bracht ik voor het eerst een hoofdpersoon om, maar daar kon ik niets aan doen, want dat is een waargebeurde geschiedenis. Ik zag erg op tegen dat laatste hoofdstuk, waarin Jehanne op de brandstapel werd gezet. Het leek me helemaal niet leuk om zoiets te schrijven, maar toen ik daar eenmaal was aanbeland viel het wel mee. De hoofdstukken over Jehannes einde werden zelfs de beste van het verhaal, omdat ik me zo inleefde. Daarna zag ik er in andere boeken ook niet meer tegen op.

Voor een schrijver zijn dat soort scènes veel uitdagender en leuker om te schrijven dan verhalen waarin alles weer op zijn pootjes terecht komt.

Ik zit zoiets ook niet met een brok in mijn keel te schrijven, daarvoor ben ik te

Your easy reading
is my hard writing.

veel bezig met de juiste zinnen, dat ene woord dat een emotie zo goed typeert. Voor gevoelens van medelijden met je hoofdperson is dan geen plaats, daarvoor ben je veel te schrijftechnisch bezig. Zoals Ernest Hemingway het al eens treffend heeft verwoord: "Your easy reading is my hard writing."

Iets groots te pakken

'Ik was een jaar of drieëntwintig toen we tijdens een bedrijfsuitje van de bloemenveiling waar ik als student werkte, naar de Ardennen gingen. Daar was een kolenmijn – en die gaan in België heel wat dieper dan in Valkenburg. Ik stapte in zo'n roestige, ijzeren lift, waarvan je niet zeker weet of hij zoveel mensen wel zal houden. Helm op, en we verdwenen rammelend in het diepst van de aarde.

Meteen vroeg ik me af hoe dat ging in de tijd dat er nog geen liften waren. Ik hoorde dat mensen, ook kinderen, via houten trappen naar beneden moesten klimmen. En daarna weer naar boven met een loodzware mand vol kolen op hun rug. En dan maar goed vasthouden en hopen dat je geen glibberige zweethandjes kreeg.

We liepen achter elkaar aan door die mijngang en kwamen langs een plek waar we niet in mochten. Er hing een lint voor. Daar ben ik onderdoor gekropen en toen stond ik in het donker, in een onveilige tunnel. Af en toe viel er een straaltje gruis in mijn nek. Ik rilde bij de gedachte om vanaf je achtste veertien uur per dag als een mol onder de grond te moeten werken. Rond 1850 waren die tunnels ook niet op stahoogte gegraven, vandaar dat ze kinderen nodig hadden om die zware manden op handen en voeten naar de uitgang te slepen. Honderdvijftig jaar terug lijkt lang geleden, maar in de geschiedenis gezien is het niets. We hadden zomaar zelf in die tijd kunnen leven.

Nog voor de rondleiding voorbij was, wist dat ik iets groots te pakken had, een

stuk emotionele geschiedenis dat verteld moest worden.

Zwarte sneeuw is nog steeds het boek waar door de jeugd de meeste boekverslagen over worden gemaakt. Het roept veel op bij kinderen. "Zo zielig!" hoor ik vaak, en: "Ik had het boek in het weekend gelezen en ik was maandag blij dat ik weer naar school mocht." Als je kinderen school leert waarden, heb je toch wel wat bereikt!

Ik vind het fijn om historische boeken te schrijven omdat je daarin maatschappelijke thema's kunt aansnijden. Je kunt laten zien hoe het vroeger was, terwijl langzaam tot de lezer doordringt dat die thema's niet alleen vroeger speelden, maar dat ze actueel zijn. Dat zie je in al mijn boeken terug: de verschrikkingen die wij mensen elkaar aandoen. Het is leuk om dat met kinderen te

bespreken, ze te laten inzien dat geschiedenis iets is wat niet voorbijgaat maar zich voortdurend herhaalt.'

Bizar maar waargebeurd

'Ik lees van alles, van pulp tot literatuur. Harry Mulisch staat naast Sophie Kinsella in mijn boekenkast. Ik vind zoveel genres leuk. Voorbeelden heb ik eigenlijk niet. Misschien Thea Beckman, vroeger, maar dat betekent niet dat ik precies doe wat zij deed. Van haar boeken vond ik later dat het wel wat pittiger kon. En wat minder uitleggerig.

Soms komen ideeën voor boeken zomaar uit de lucht vallen. Het ene moment heb je geen idee waar een nieuw boek over moet gaan, het volgende moment stort je je op de research.

Ik had uit de bibliotheek een boek geleend over de geschiedenis door de eeuwen heen. Ik zat erin te bladeren en mijn oog viel op de naam Jehanne d'Arc. Hoe zat dat ook alweer precies met dat meisje? dacht ik. Ik begon te lezen en werd gegrepen door dit

bizarre stukje geschiedenis. Het is erg leuk om zo iets te vertellen, juist omdat het niet verzonnen is. Jehanne heeft zeshonderd jaar geleden zelf haar levensverhaal verteld in de rechtszaal, en dat is heel precies genoteerd. Zelf ondertekende ze haar verklaring met de naam *Jehanne*, en die spelling heb ik aangehouden. Tegenwoordig wordt haar naam zonder h geschreven, maar ze zal het zelf wel het beste hebben geweten. Die handtekening hebben we ook op het omslag van het boek gebruikt. Dat vond ik wel mooi, alsof Jehanne zelf haar boek signeerde.

Het is heel anders om te schrijven over iemand die echt heeft geleefd. Hoewel het me tegenviel hoeveel jongeren wisten wie Jehanne d'Arc was: hele aula's vol kinderen hadden geen idee.

Schrijven over een historisch personage is een voordeel, maar het beperkt je ook. Aan de ene kant hoeft je je niet druk te maken over de verhaallijn, je weet al hoe het gaat aflopen, maar aan de andere kant moet je je er wél aan houden. Het kan helpen - je wordt voortgestuwd door het verhaal zelf - maar er zitten ook stukken in zo'n leven die geen bruikbaar materiaal bieden. De sprongen in de tijd, bijvoorbeeld. Soms gaan er jaren voorbij waarin niet veel bijzonders gebeurt, maar die je niet zomaar kunt overslaan. En Jehanne maakte nu en dan keuzes waar ik niet zoveel mee kon.'

Engelen en vloeken

'Ook het feit dat er engelen aan Jehanne verschenen die haar goddelijke opdrachten gaven, maakte het me niet gemakkelijk. Ik ben niet religieus, dus dat vond ik lastig om te beschrijven. Maar ik kon er niet omheen, want Jehanne was diepgelovig. In zo'n geval neem ik de waarheid van een personage aan en verdiep ik me er niet in of het wel of niet gebeurd is.

Wie goed leest kan trouwens concluderen dat Jehanne misschien te lang in de zon had gezeten, of iets verkeerd had gegeten. Van veel kruiden die ze destijds gebruikten is bekend dat het stimulerende middelen zijn. Maar dat kun je niet zomaar beweren, dan zou er te veel van mijn persoonlijke mening in het boek zitten.

Ik ben katholiek, maar heb daar in mijn jeugd niet veel van gemerkt. Als kinderen gingen mijn jongere broer en ik wel eens met onze ouders naar de kerk, maar toen we ouder werden niet meer. De Bijbel ken ik door bezoekjes aan mijn oma. Zij had van die prachtige geïllustreerde kinderbij-

bel – die vrat ik. Ik smulde van verhalen over Filistijnen met afgehakte hoofden.

Toen ik als kind wegens ziekte lang in bed moest liggen, vroeg mijn vader wat hij voor me uit de bieb moest halen. ‘Neem maar Bijbels mee,’ zei ik. Hij kwam met verschillende kinderbijbels terug en in bed heb ik het hele Oude en Nieuwe Testament gelezen. Daar dank ik mijn Bijbelkennis aan. Voor mij waren het gewoon spannende verhalen: Jozef en de zeven plagen, Mozes in het rieten mandje...

Het geloof speelt vaak een rol in mijn jeugdboeken, maar dat komt doordat mensen vroeger nou eenmaal religieuzer waren. De Kerk was een bepalend gegeven in hun leven, daar kan ik niet omheen. En ik vind het ook wel interessant om uit te zoeken hoe de dingen zijn gelopen, zoals het ontstaan van het protestantisme. Daar heb ik me voor *De bastaard van Brussel* in moeten verdiepen.

Soms krijg ik mailtjes van lezers die zich opwinden omdat er een vloek valt in mijn boeken. Daar kan ik niet zoveel mee, zeker niet als het om woorden als gatver gaat. Dat mag dan een afleiding van een vloek zijn, voor mij is het gewoon een uitdrukking om aan te geven dat ik iets vies vind. Taal leeft, heeft lading maar verliest die ook weer. Echt grove vloeken zal ik niet snel gebruiken, en als ik ze gebruik dan hebben ze een functie. Zo praten mensen nou eenmaal en mijn boeken zijn een afspiegeling van de werkelijkheid.

Ik heb met mijn jeugdboeken vaak misgegrepen als het om prijzen ging, maar *Schijndood* kreeg jaren geleden een prijs van de Bond tegen het Vloeken. Het was het jeugdboek met de meeste vloeken erin. Allemaal woorden als getver en gatver. Leuk, dacht ik. Heb ik toch eens iets gewonnen!

Schijndood: de omslag

'Gaandeweg liet ik in mijn jeugdboeken de wat jongere hoofdpersonen los. In jeugdliteratuur kan veel, maar er zijn wel grenzen. Zo moet je altijd rekening houden met de belevingswereld van lezers van een jaar of twaalf, terwijl ik ook een ouder publiek had. Op een gegeven moment kwam ik in een spagaat te zitten tussen wat ik zelf wilde schrijven en wat voor een jong publiek geschikt is. Ongemerkt schoof ik door naar de Young Adult-romans, met als gevolg dat mijn boeken te moeilijk werden voor twaalf- en dertienjarigen, maar niet opgepakt werden door de oudere lezers omdat die niet op de kinderboekenafdeling kwamen.

Schijndood is zo'n overgangboek. Het verhaal gaat over Kris, een student die 's nachts gruwelijke nachtmerries heeft. Als hij in therapie gaat om de oorzaak van zijn dromen te achterhalen, komt hij erachter dat hij eerder heeft geleefd. Hij gaat onder hypnose terug naar dat leven, dat zich in het Alkmaar van de zeventiende eeuw afspeelde. Daar was hij Olivier, een jonge schilder met een huidaandoening. Veel schilders leden door de giftige verfstoffen waarmee ze werkten aan eczeem, maar Olivier wordt ervan verdacht melaats te zijn. Hij wordt opgenomen in een leprozerie maar loopt weg, zichzelf wijsmakend dat hij niet ziek is.

Tijdens het schrijven heb ik lang getwijfeld of ik hem de uitweg van eczeem zou bieden. Dat leek me voor mijn jeugdige publiek wat minder zwaar. Maar dat was niet het verhaal dat ik wilde vertellen. Ik wilde in dit boek laten zien dat de manier waarop mensen vroeger met besmettelijke ziektes omgingen, niet verschilt van hoe wij daar nu mee omgaan.

Jesus geneest een leproos, Rembrandt van Rijn, 1657

Toen realiseerde ik me: ik schrijf dit niet voor kinderen van twaalf, dit is voor een wat ouder publiek. Maar dat was niet duidelijk, omdat het boek in dezelfde reeks uitkwam als mijn andere boeken. Kortom, het was tijd om te kiezen.

Achteraf denk ik dat ik van *Schijndood* een volwassenenroman had moeten maken, maar daar was ik toen nog niet aan toe. Ik zet het boek wel bij mijn rijtje boeken voor volwassenen op mijn website, en ik bespreek het als ik lezingen geef. Ik vind nog steeds dat het mijn beste boek is. Niet vanwege de manier van schrijven, die is nog op de jeugd gericht, maar omdat ik daarin mijn grenzen heb verlegd. Ik heb een duidelijke keuze durven maken: dit verhaal heeft geen happy end. Of misschien half, want met Kris, de andere hoofdpersoon, loopt het wel goed af.

Waar ik met mijn jeugdboeken vooral tegenaan liep, is dat ze door boekhandelaars standaard op de kinderafdeling worden gezet. Zelfs toen we *De bastaard van Brussel* en *Schijndood* met een ander omslag en een andere code aanboden, bleven boekhandelaars dat doen. Op die manier miste ik een grote doelgroep. Dat was een belangrijke reden voor mij om voor volwassenen te gaan schrijven.'

Van kantoorproblemen tot moslimfun

'MIJN EERSTE historische roman voor volwassenen ging over een Romeinse legionair die tijdens de opmars van Julius Caesar in de Germaanse wouden verdwaalt. Hij wordt opgenomen door een vijandige stam en kiest daar voor een ander leven. Dat boek werd bij alle uitgevers afgewezen. Ik kreeg te horen dat het een mooi verhaal was, maar dat de historische markt voor volwassenen erg klein was. Ze durfden het niet aan. Zoiets begrijp ik niet goed. Als de markt klein is, is er toch een gat in de markt? Dan kun je toch proberen om die te laten groeien? Maar ja, de meeste uitgevers varen op zekerheid en geven uit waar het publiek om vraagt.'

Niet minder werk

'Dat ik thrillers ben gaan schrijven, komt niet alleen door de houding van de uitgeverijen. Het was een samenloop van omstandigheden: een historische roman kreeg ik niet gepubliceerd, en zelf wilde ik ook wel eens iets anders. Na me tien jaar in geschiedenis te hebben verdiept, leek het me heel verfrissend om het over deze tijd te hebben. Dat had ik al een beetje uitgeprobeerd met het personage Kris in *Schijndood* en het was me goed bevallen.

Ik had ook een verhaal in mijn hoofd, iets licht autobiografisch, waar ik niet goed raad mee wist. Ooit had ik geprobeerd om het als jeugdboek te schrijven, maar dat werkte niet. Geen idee waarom niet, de tijd was nog niet rijp denk ik. Het ging over pesten op school, waar ik ook mee te maken heb gehad, en om zoiets goed te kunnen opschrijven heb je een zekere afstand nodig.

In die tijd kwam de eerste thriller van Nicci French uit en die vond ik erg goed. Terwijl ik het boek las, kwam ik op het idee om mijn eigen autobiografische verhaal in een thrillervorm te gieten. Ik koppelde die ervaring aan mijn werktijd bij de Crédit Lyonnais, waar zich in principe hetzelfde proces afspeelde. Pesten komt niet alleen op school voor maar ook op de werkvloer. Als ik mijn oma mag geloven, gaat het door tot in het bejaardentehuis.

Als ik ga schrijven stap ik in de tijdmachine van mijn gedachten.

tot damentalisme

21

SIMONE OVER DE OVERSTAP NAAR VOLWASSENENROMANS

Ik schreef *De reünie* in vier maanden tijd. De eerste drie hoofdstukken ervan begon ik mee te sturen met het manuscript van de historische roman – want die gaf ik nog niet op. De historische roman werd weer afgewezen, maar over die drie hoofdstukken zeiden de uitgevers: “Daar kunnen we wel wat mee.” De historische roman heb ik in de kast gelegd en uiteindelijk bewerkt tot de jeugdboeken *Het Hercynische woud* en *De Rode Wolf*.

Ik was niet voorbereid op het succes van *De reünie*. Ik was allang blij dat ik een uitgever had gevonden, want ook op die thriller heb ik nog heel wat afwijzingen gekregen. Uiteindelijk kon ik kiezen en ben ik naar uitgeverij Ambo Anthos gegaan, waar ook Nicci French was verschenen. Daarmee herhaalde de geschiedenis zich, want tien jaar eerder was ik ook beland bij uitgeverij van mijn eerste keus, waar Thea Beckman schreef.

Een thriller schrijven is niet gemakkelijker dan een historische roman en het is ook niet minder werk. Natuurlijk, voor een historische roman moet ik ongelooflijk veel research doen, maar voor thrillers net zo goed. Wat wist ik nou van politiezaken? Helemaal niets. Bovendien geef ik iedere hoofdpersoon een leven en een beroep. Je kunt ze niet altijd schrijver of lerares laten zijn, dus je moet je verdiepen in andere beroepen. Je moet ook iets afweten van psychologie, van wapens en forensische technieken.

Mensen vragen me vaak of ik veel lees. Nou en of, maar vooral research. Aan andere boeken kom ik bijna niet toe.’

als je kunt terugvallen op een ander genre. En mijn liefde voor geschiedenis was bepaald niet verdwenen. Ik vind het heerlijk om me onder te dompelen in de wereld die ik beschrijf. Wat zou het leuk zijn als er een tijdmachine bestond, daar zou ik zo graag in stappen! Even teruggeflitst worden en met eigen ogen rondkijken. Maar omdat zo iets niet bestaat, moet ik het doen met wat ik zie op schilderijen, met wat ik lees, met wat ik in mijn verbeelding zie. Als ik ga schrijven stap ik in de tijdmachine van mijn gedachten. En dat is minstens zo leuk.’

Verzadigd

‘Na een stuk of vijf thrillers ging ik mijn tijdreisjes naar het verleden toch wel missen. Een thriller schrijft ook anders dan een historische roman. Niet qua spanningsboog, want die is in ieder genre belangrijk, maar aan een thriller schrijf je plotgedreven. Het gaat niet altijd om een moord en een dader, maar meestal wel. Voor ik begin moet ik goed nadenken wie wat doet en waarom, en het liefst beden ik een verrassend einde. Gedurende het hele schrijfproces ben je bezig met de vraag wie de lezer zal verdenken en hoe ik hem om de tuin kan leiden. De vraag of ik dat soort boeken kon schrijven was intussen wel beantwoord, dus de uitdaging werd minder groot.

Bij alles wat je lang doet bereik je ooit het punt van verzadiging, dus dan is het fijn

voor ieder boek moet een noodzaak bestaan

Boven de informatie staan

‘Met die historische roman over de Romeinse legionair was het niet gelukt, maar ik had nog een ander manuscript in de kast liggen: de aanzet voor een roman over Jacoba van Beieren. Ook aan dat boek was ik ooit voor jongeren begonnen, maar al gauw kreeg ik in de gaten dat ik in dezelfde val stapte als bij *Schijndood* en *De bastaard van Brussel*. Het boek zou te moeilijk worden voor jonge lezers en zijn weg naar de eigenlijke doelgroep mislopen. Jacoba werd op haar vijftiende gravin van Holland, Zeeland en Henegouwen en kwam door die erfenis terecht in een wereld van intriges en politieke complotten. Ik wilde de groei beschrijven van een meisje dat zich amper staande kan houden in die wereld, tot een jonge vrouw die haar eigen beslissingen neemt en daarbij haar familie moet trotseren. Ik heb dat boek in de schaduw van mijn thrillers geschreven. In het begin gaf ik het steeds op. Er was zoveel om uit te zoeken: het Engelse koningshuis, het Franse koningshuis, de Nederlandse graafschappen, de Honderdjarige Oorlog – al die Jannen, Willems en Margaretha’s... En uit al die informatie moest ik ook nog een aansprekend verhaal destilleren waarin ik niet te veel informatie zou spuien. Dat was een behoorlijke klus.

Vaak zag ik het niet meer zitten en gooide ik Jacoba in de kast. Dan schreef ik een thriller en dacht: hè, lekker, even gewoon doorschrijven. Maar na iedere thriller pakte ik het manuscript weer op, las het en raakte geboeid door wat ik geschreven had. Dat motiveerde me om door te gaan. Uiteindelijk had ik al die informatie zo vaak gelezen, dat ik begreep hoe alles in elkaar zat. Veel van die kennis heeft het boek

nooit gehaald, maar dat is met mijn jeugdboeken ook zo. Je moet alles weten. Niet om het op te schrijven, maar om geen fouten te maken. Pas als je boven de geschiedenis staat en de belangrijkste vragen voor jezelf kunt beantwoorden, zonder het antwoord te moeten opzoeken, kun je aan je boek beginnen.

Na *Herfstlied* ben ik ervoor gaan zitten en ben ik niet meer gestopt voor het boek over Jacoba af was. Opnieuw was het de

vraag waar het uit moest komen. Ik wilde het liefst bij Ambo Anthos blijven, maar zij gaven geen historische romans uit. Maar omdat ze het een goed boek vonden en mijn naam als schrijfster intussen gevestigd was, durfden ze het deze keer wel aan. Uiteindelijk zijn er van *Jacoba, Dochter van Holland* meer dan 60.000 exemplaren verkocht.

Dat is toch wel heel mooi voor een historische roman waar geen markt voor is...'

Opnieuw uitvinden

‘Ik wil mezelf steeds weer opnieuw uitvinden. *Het laatste offer* vond ik erg leuk om te schrijven, omdat ik daar veel geschiedenis en interessante theorieën in kon verwerken. *Op klaarlichte dag* is een *up, up, up*-boek vol achtervolgingen en met allerlei twists, waar ik even helemaal in los kon gaan. Daar heb ik veel schrijfplezier aan beleefd. Maar daarna wist ik het even niet meer. Ik had het gevoel dat ik nog jaren door kon gaan met plots bedenken en hulpeloze vrouwen aan foute mannen overleveren, maar wat ontbrak was de noodzaak. Voor ieder boek moet een noodzaak bestaan, iets wat je dwingt om dat ene verhaal te vertellen.

Op een avond hoorde ik over de vlieg-ramp in Tripoli en de volgende ochtend lag ik daar in bed over na te denken. Ik had kort daarvoor iets gedroomd dat precies was uitgekomen. Stel je nou voor, dacht ik, dat je vlak voor je gaat vliegen het voorgevoel krijgt dat je vliegtuig gaat neerstorten. Iedereen is daar wel eens bang voor, maar wat als je echt denkt dat het gaat gebeuren?

En hoe is het – als je niet instapt – om te horen dat dat vliegtuig inderdaad is neergestort? Ik koppelde dat idee meteen aan de aanzet voor een thriller die ik al jaren in

mijn hoofd had. Zo ontstond *In mijn dromen*, een verhaal over een jonge vrouw die voorspellende dromen heeft en een terroristische aanslag in Nederland voelt aankomen.'

Wat staat er écht in de Koran?

'Al vijf jaar bewaarde ik de kranten van juli 2005, waarin verslag werd gedaan van de aanslagen in Madrid en Londen. Vervolgens begon ik alles over moslimfundamentalisme te verzamelen. Al die artikelen stopte ik in mijn archief, in de wetenschap dat ik daar op een dag iets mee zou gaan doen. Nu was de tijd gekomen.

Als je voorziet dat er een grote aanslag in de metro van Amsterdam gaat plaatsvinden, wat doe je dan? Hoe voorkom je een ramp als niemand je gelooft?

Het paranormale gegeven is eigenlijk van ondergeschikt belang, het dient als een katalysator voor het verhaal dat ik wil vertellen: een boek over moslims en de koran.

Tegenwoordig hoor je daar van alles over in de media, maar wat er nou precies in de Koran staat wist ik niet. Door het politieke klimaat waar we in leven, en alle berichtgeving die op ons af komt, kreeg ik de dringende behoefte om mijn eigen mening te vormen.

Ik ben over het leven van de profeet Mohammed gaan lezen, heb een bewerking van de Koran bestudeerd, heb me verdiept in boeken van arabisten waarin verklaringen worden gegeven voor het feit dat we elkaar zo verkeerd begrijpen.

Mijn politieke opvattingen zijn niet echt veranderd doordat ik me in dit onderwerp heb verdiept. Vóór ik dat boek schreef kon ik me al niet voorstellen dat miljoenen moslims zich aangetrokken zouden voelen tot een geloof waarin haat en intolerantie werden gepredikt. Natuurlijk staan er dingen in de Koran die bedenkelijk zijn, maar die staan in de Bijbel ook. De teksten moeten in de culturele context van eeuwen geleden worden gelezen. Ze staan niet op zichzelf.

In mijn dromen is een verhaal zonder be-

schuldigende vinger. Ik sta als toeschouwer tussen de mensen in: jullie vinden dit en zij vinden dat, waar gaat het mis? Op die manier wordt een boek meer dan een spannend verhaaltje – het behandelt een belangrijk maatschappelijk thema.'

‘Ik sluit niets uit.’

Simone over de zoektocht naar wat er is

‘Paranormale zaken en geloofskwesties komen vaak in mijn boeken voor. Niet alleen in *In mijn dromen* en in de boeken over Zoë, maar ook in *De bastaard van Brussel* en in *Schijndood*, waarin ik het over alternatieve geneeskunde heb. Ik ben voortdurend op zoek naar het antwoord op de vraag of er meer is in het leven. Ik onderzoek wat ons wordt aangeboden, in de hoop dat ik daar iets aan heb. Daar ben ik nog niet goed uit. Ik heb niet één bepaalde levensovertuiging. Wat mij betreft is alles mogelijk. Ik geloof nergens in, maar sluit ook niets uit.’

POPPENKAST

‘Voor de boeken van Zoë ben ik naar een paranormaal-beurs geweest. Dat was wel lachen. Het heeft me ook klauwen met geld gekost, want ik wilde alles uitproberen en elk consult van tien minuten kostte 15 euro. Toch wilde ik het wel gedaan hebben. Ik kwam binnen, rook de wierook, zag al die buitenissige kleding en kreeg al een beetje jeuk. Doe toch normaal, denk ik dan.

Ik had er al snel genoeg van. Je kon bijvoorbeeld een foto laten maken van je aura. De mijne was hartstikke blauw, wat zou betekenen dat ik heel paranormaal begaafd was. Maar volgens mij kreeg iedereen een blauwe foto, want als je naar zo’n beurs toe komt, wil je vooral verlicht zijn.

Ik kwam ook terecht bij een magnetiseur aan wie ik vertelde dat ik veel last had van mijn nek en mijn schouders. Hij zou mij magnetiseren. Hij stond achter me en hield zijn handen boven mijn nek en schouders, zonder me aan te raken. Daarna liep ik naar een ander tafeltje, maar ik vertelde de vrouw die erachter zat niets over mijn klachten. Zij pakte mijn hand en zei heel intens: “Ik voel dat je heel erg last hebt van je schouders.” Ik dacht toen: ja, dank je de koekoek, ik heb net een hele tijd tegenover je bij die magnetiseur gezeten.

Aan het tafeltje naast haar zat een man voor wie ik op slag een sterke antipathie voelde. Hij deed zo overdreven, keek me zo geheimzinnig aan. Met lage stem en een zweverige blik zei hij: “Geef me alleen je duim maar...” Hij pakte mijn duim en kreunde: “Ooohh... Allemaal blokkades!!” Die magnetiseur bij wie ik als eerste zat, was de enige die normaal deed. Ik had het met hem over die poppenkast en we stonden er samen om te grinniken. Zelf was hij gewoon gekleed in spijkerbroek en sweatshirt, zonder poespas. Hij deed aan pendelen, maar hij vertelde me dat hij ook wilde

leren magnetiseren. “Ik ben het nog aan het ontwikkelen,” zei hij. “Wil jij mijn proefkoning zijn? Je hoeft niets te betalen.”

Het was een warme dag in juli en ik zat bij het raam, lekker met mijn rug in de zon.

Tenminste, dat dacht ik. Mijn schouders werden helemaal warm. Maar toen ik me omdraaide, zag ik dat ik helemaal niet in de zon zat. Toch voelde ik de warmte nagloeien en trok de pijn in mijn schouders weg. Daar was ik erg van onder de indruk.

In *Het laatste offer* schrijf ik: “Afwezigheid van bewijs is nog geen bewijs van afwezigheid.” Zo is het ook. Alles is energie, zendt uit en ontvangt. We kunnen de elektriciteit in de lucht niet zien, maar hij is er wel.’

HET BEGON MET EEN LOEGERPARTIJ

‘Mijn kinderen houden niet erg van lezen. Wat ik ook gedaan heb – voorlezen, hun zakgeld verhogen, ze meenemen naar boekenfeesten – ze vonden er niet veel aan. Ik kon dat niet begrijpen. Volgens mij is lezen voor iedereen leuk, maar moet je de juiste boeken zien te vinden. Mijn zoon heb ik nooit zo ver gekregen, maar mijn dochter wel. Zij verslond rond haar elfde de boeken van Carry Slee en Francine Oomen. Aan mijn boeken begon ze niet. “Ik wil best jouw boeken lezen, mam,” zei ze, “maar ze gaan allemaal over geschiedenis. Waarom schrijf je niet iets over de brugklas?”

Ik had niet de indruk dat er een tekort was aan boeken over de brugklas, dus daar had ik niet veel behoefte aan. “Waar moet het dan over gaan?” vroeg ik. “Eetproblemen, aan drank verslaafde ouders, gokken, pillen, loverboys, alles is al een keer gedaan. Ik schrijf pas een boek als ik iets aan een onderwerp toe te voegen heb.”

Op een avond had Esmée een vriendinnetje te logeren. Die meiden waren dertien en zaten met chips en cola naar *The Ghost Whisperer* op televisie te kijken. Op een gegeven moment zei dat vriendinnetje: “O, dat heb ik ook.”

“Wat heb jij ook?” vroeg ik.

“Dat ik overleden mensen kan zien. Nu niet meer, hoor, want ik wil het niet meer. Maar vroeger wel.” Dat kwam er zo natuur-

lijk uit – helemaal niet van: kijk mij nou even.

Die meiden wilden naar boven gaan, maar ik hield ze tegen en zei: “Nee, wacht even! Wat is dat? Vertel eens?”

Ze vertelde dat ze als vierjarige haar opa had zien staan op zijn begrafenis. Dat hij naar haar zwaaide en lachte. Ze was verbaasd dat anderen dat niet zagen. Sindsdien kwam hij, tien minuten nadat haar moeder haar welterusten had gezegd, op de rand van haar bed zitten. Later gebeurde dat ook met haar oma.

Pas toen ze ouder werd en merkte dat andere mensen dat niet meemaakten en het juist eng en raar vonden, begon ze het zelf ook eng te vinden. Op dat moment heeft ze het geblokt. Ze zei: “Ik weet dat als ik het wil, dat het terugkomt. Maar ik laat het niet toe.”

Het gesprek liep zo natuurlijk, dat ik geen enkele reden had om te denken dat ze maar wat stond te verzinnen om zichzelf interessant te maken. Ik keek naar mijn dochter en zei: “Volgens mij heb ik een goed idee voor een boek over de brugklas.”

Esmée was meteen enthousiast, ze heeft het manuscript gelezen toen *Schuld* af was en las ook het vervolg *Vlinders* meteen uit. Die twee boeken over het paranormaal begaafde meisje Zoë zijn heel succesvol geworden. Misschien schrijf ik nog wel eens een derde deel.’

IETS GERUSTSTELLEND

‘Zelf heb ik ook wel eens een aanwezigheid gevoeld. Dat gebeurde nadat er een melanoom, een ernstige vorm van huidkanker, bij mij was weggehaald. Ik moest twee weken wachten op de uitslag. Dat het een melanoom was wist ik al, maar niet hoe ver het in mijn huid zat. Als het dieper dan een millimeter ingroeit, komen de kankercellen in je bloedbaan en kunnen ze overal naartoe. Dan is je prognose niet erg best. Dat melanoom had er zeker twee jaar gezeten, dus ik was erg ongerust dat het uitgezaaid was. Die twee weken waren niet óm te krijgen.

Ik was doodsbang, zat de hele dag te hyperventileren. Ik ben op yoga gegaan om mijn

ademhaling onder controle te krijgen en met de stress om te gaan. Ik ging ook als een razende schrijven: alles wat ik te weten kon komen over melanomen schreef ik op. En ik hield een dagboek bij over wat ik dacht, hoe ik me voelde, wat ik deed om de dag door te komen. Dat waren de gekste dingen: kastanjes rapen, de hele middag *Flikken Maastricht* kijken, urenlang in het gras liggen mediteren en ademen. Ik snap

niet hoe andere mensen zich door dit soort situaties heen slaan: ik flipte totaal. Het enige moment waarop ik me ontspande was als ik naar bed ging. Je zou denken dat je 's nachts juist gaat liggen piekeren en nachtmerries krijgt. Maar ik sliep heerlijk: in mijn dromen was er niets aan de hand. De problemen begonnen als ik wakker werd, dan begon de nachtmerrie weer. Heel vreemd, maar als ik in het donker in mijn bed lag, ontspande ik me wel. Ik had het gevoel dat er iets om mij heen was. Iets wat me geruststelde, wat me warmte bood en me vertelde dat het allemaal wel goed zou komen, alsof het me ingefluisterd werd.’

TOEVAL OF EEN DUWTJE?

‘Zo vraag ik me ook af wat het is geweest dat me überhaupt bij de dokter deed belanden. We zaten daar omdat mijn man Wim zijn voet had gekneusd. In de wachtkamer lag een berg tijdschriften. Ik viste er eentje

uiteindelijk komt alles wat je meemaakt terug in je boeken

uit de stapel om de tijd te doden, sloeg het open en zag een artikel over huidkanker. Ik bladerde door, maar ging toch terug naar dat artikel. Ik had iemand gekend die aan een melanoom was overleden en ik had zelf ook veel moedervlekken op mijn lichaam, dus dat zal de reden wel geweest zijn. Dat artikel maakte me bang.

Ik had een moedervlek in mijn decolleté die bijna ongemerkt groter was geworden en besloot om die te laten onderzoeken. Ik heb meteen een afspraak gemaakt bij de assistente en zat twee dagen later bij de dokter. Toen was het dus mis.

Regelmatig vraag ik me af of het toeval was dat ik uitgerekend in de wachtkamer bij de dokter over huidkanker las. Misschien had ik wel eerder signalen gekregen die ik had genegeerd, waardoor nu Wims voet even gekneusd werd om mij naar de dokter te krijgen. Maar misschien was het ook wel een samenloop van omstandigheden. Toeval.'

EEN BOEK VOOR LATER

'In die periode zijn vriendschappen sterk op de proef gesteld. Niet iedereen is in staat troost te bieden, maar een sms'je met "kop op!" vond ik wel erg mager. Mensen van wie ik iets verwachtte gaven niet thuis, anderen traden juist naar voren. Nu alles achter de rug is, kan ik daar de schoonheid wel van inzien.

De belangrijkste les die ik heb geleerd is dat je het uiteindelijk zelf moet doen. Je kan om hulp en afleiding staan schreeuwen, maar je bent op jezelf aangewezen. Je wordt teruggeworpen op je eigen kracht en dan blijkt je toch weer sterker dan je denkt. Ik ben twee keer geopereerd en moet nog steeds ieder halfjaar op controle om te kijken of er nieuwe melanomen zijn ontstaan, of dat er toch uitzaaiingen zijn. Tot nu toe

is alles goed, en omdat mijn melanoom niet zo diep ingegroeid was, is de kans 99 procent dat ik helemaal schoon ben.

Op een dag zal die ervaring wel in een van mijn boeken terecht komen. Nu nog niet, het is nog te vroeg. Bovendien heb ik geen verhaal waar het in past. Het hoeft ook niet

per se over kanker te gaan, mijn hoofdperson kan ook op een andere manier op zichzelf worden teruggeworpen. Uiteindelijk komt alles wat je meemaakt terug in je boeken. Het werkt therapeutisch en geeft je verhalen inhoud. Dat is het mooie van schrijven.'

Foto © Mariëlle van Gelderen

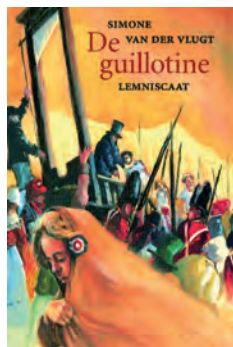

BOEKEN VAN SIMONE VAN DER VLUGT

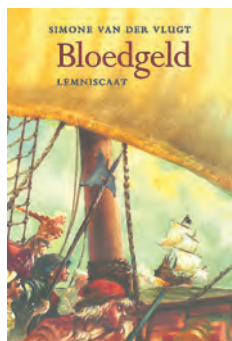
VERSCHENEN BIJ LEMNISCAAT

DE AMULET Würzburg, 1630. De heksenjacht in de stad is in volle gang en ook Nina wordt verdacht van hekserij. Als ze erachter komt dat haar eigen moeder, van wie ze als enige aan denken een amulet heeft, als heks is verbrand, vlucht ze de stad uit. Dat is het begin van een lange zwerftocht, waarop ze zichzelf én haar gaven beter leert kennen.

DE GUILLOTINE Parijs, 1789. Sandrine de Billancourt groeit op in een adellijk gezin en heeft een goed leven. Maar dan breekt de revolutie uit, en duizenden aristocraten verliezen hun hoofd onder de guillotine – ook de familie van Sandrine. Zelf weet ze te ontkomen en vindt ze onderdak bij een schoenmakersfamilie. Maar het gevaar ontdekt te worden is groot...

BLOEDGELD 1653. De achttienjarige Reinout van Veghel mag vervroegd uit de gevangenis als hij aanmonstert op een schip van de Verenigde Oostindische Compagnie naar Indië. Het leven aan boord is zwaar; er is niet genoeg vers water en eten is schaars. Omdat de kapitein de reis zo snel mogelijk wil afleggen, besluit hij onderweg naar Kaap de Goede Hoop de Kaapverdische Eilanden niet aan te doen om vers water en voedsel in te slaan. Als er mensen sterven aan scheurbuik komt de bemanning in opstand – munitierij!

ZWARTE SNEEUW Zuid-Limburg, 1845. Wanneer de oogst is mislukt en er geen geld is om de pacht te betalen, wordt de familie Mullenders op straat gezet. Vader Sjeng en moeder Annekatrien, die hoog zwanger is, vertrekken met hun vijf kinderen naar Kerkrade: daar is werk in de kolennij. Emma is veertien jaar en moet met haar vader en twee broers mee de mijn in. Het werk is zwaar en gevaarlijk. Op een dag wordt de mijn voor inspectie bezocht door de hoge heren van het dorp. Ook Rudolf, de zoon van de landeigenaar, is daarbij. Emma daagt hem uit mee te gaan naar een van de on-

derste tunnels, zodat hij kan zien hoe het er echt aan toegaat onder de grond. Maar dan stort er een stuk gang in en Emma en Rudolf zitten opgesloten...

JEHANNE Dit boek vertelt het waar gebeurde, tragische levensverhaal van Jeanne d'Arc. 1425. Frankrijk is verwoest in de honderdjarige oorlog met Engeland. Als op een dag de Engelsen Domremy binnenvallen en een spoor van verkrachting en vernieling achterlaten, maakt de dertienjarige Jehanne de verschrikkingen van de oorlog voor het eerst van dichtbij mee. Dan overkomt haar iets wonderlijks: ze hoort een stem die haar vertelt dat zij degene is die Frankrijk van de vijand zal verlossen.

SCHIJDOD De Amsterdamse student Kris Blanken bezoekt, gekweld door angstdromen, ten einde raad een reïncarnatietherapeut. Die neemt hem mee naar zijn vroegere ik in de zeventiende eeuw, wiens carrière als kunstschilder abrupt wordt

afgebroken als de artsen constateren dat hij melaats is. In *Schijndood* komt het Nederland van de zeventiende eeuw tot leven. Dromen en hoop, ziekte en dood brengen niet alleen het personage Kris in vervoering, maar ook de lezer.

DE SLAVENRING Het is de eerste eeuw na Christus. De zeventienjarige Folkrad groeit op als zoon van het stamhoofd van de Cananefaten in het Rijnland, dat voor een deel door de Romeinen is bezet. Ook zijn dorp wordt uiteindelijk platgebrand. Folkrad wordt gevangengenomen en meegevoerd naar Italië, waar hij als slaaf wordt verkocht. Na vele omzwervingen komt hij terecht in de villa van heer Lucius in Pompeï. Lucius is niet slecht voor zijn slaven, maar zijn zoon Marcus gaat heel wat respectlozer met zijn slaven om. Uiteindelijk besluit Folkrad er-voor te gaan. Terwijl de Vesuvius op de achtergrond steeds dreigender begint te rommelen, vlucht Folkrad naar de havenstad, waar hij een schip hoopt te vinden dat hem terug kan brengen naar het Rijnland. Tijdens zijn vlucht ziet hij tot zijn ontzetting dat de Vesuvius uitbarst. Zouden de bewoners van de villa op tijd zijn ontkomen...?

VICTORIE! (samen met Theo Hoogstraaten)

De bewoners van Alkmaar worden regelmatig aangevallen door de West-Friezen tot ze in 1254 een stadswal bouwen en hen voor het eerst weten te weerstaan: de stad Alkmaar is geboren.

In deze periode speelt het eerste verhaal van *Victorie!*. Het boek begint in 1254 en eindigt rond 1900. Ieder verhaal speelt in een andere eeuw. De opstand van het kaas- en broodvolk in 1491, de omsingeling van de stad door de Spanjaarden in de zestiende eeuw en de cholera-epidemie in 1866 zijn enkele historische achtergronden waartegen de verhalen zich afspelen.

Theo Hoogstraaten en Simone van der Vlugt, beiden inwoners van Alkmaar, schreven ieder drie spannende verhalen waarin de geschiedenis van de stad tot leven komt.

DE BASTAARD VAN BRUSSEL

Brussel 1565. Crispijn Matsijs is eigenaar van bierbrouwerij en taverne 'Au brasseur'. Hij wordt geholpen door de dienstmeid Stina en haar dochter Eva. Sinds de gevreesde inquisiteur Pieter Titelmans in de stad is, wordt het dagelijkse leven steeds vaker ver-

stoord door openbare executies, waarbij iedereen die commentaar heeft op het katholieke geloof, op de brandstapel belandt.

De situatie wordt nog dreigender als de Spaanse koning de hertog van Alva naar de Nederlanden stuurt om schoon schip te maken met alle ketterij. Vanaf dat moment is niemand zijn leven meer zeker. Ook Crispijn komt in moeilijkheden en moet Brussel ontvluchten. Hij sluit zich aan bij de bosgeuzen, die zich verzetten tegen de katholieke machthebbers. Maar Crispijn voelt zich niet erg thuis in het ruwe gezelschap. Hij mist niet alleen het leven in Brussel: ook Eva kan hij maar niet vergeten...

DE RODE WOLF Het is 55 v. Chr. De Romeinse verkenners Rufus is tegen zijn zin met het Romeinse leger afgereisd naar het noorden om de Germaanse stammen zo snel mogelijk onder de voet te lopen. Zijn wereld verandert radicaal als hij op een dag verdwaalt in het woud. Een Germaanse stam neemt hem gevangen.

Nu moet Rufus, die is opgegroeid als rijke Romein, zich staande zien te houden in een 'primitieve' Germaanse cultuur. Hij voelt zich ontheemd. Als een meisje met betoverende blauwe ogen zich over hem ontfermt begint hij zich beter te voelen en zelfs langzaam te vergermaniseren. Op een dag moet hij een beslissing nemen: blijft hij bij de Germanen of kiest hij voor zijn luxe leven in Rome? Verraadt hij zijn eigen volk of zijn nieuwe vrienden?

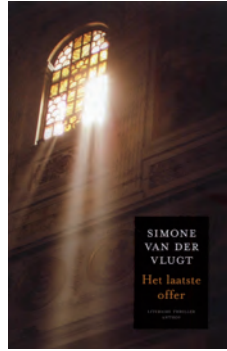
SCHULD De eerste dag van het nieuwe schooljaar. De dertienjarige Zoë is in de vakantie verhuisd en komt in een nieuwe klas op een nieuwe school. Haar klasgenoten weten nog niets van Zoë en van haar paranormale gave. Zoë ziet mensen die zijn overleden en krijgt beelden van de toekomst. Zo heeft ze ook voorvoeld dat haar hartsvriendin Evi iets zou overkomen. Vanaf het moment dat Evi daadwerkelijk verongelukt, draagt Zoë een loodzwaar schuldgevoel met zich mee. Had ze het ongeluk kunnen voorkomen?

VLINDERS Zoë heeft haar draai gevonden op haar nieuwe school en vrienden gemaakt. Over haar paranormale gave heeft ze nog niemand iets verteld. Op een dag wordt haar aandacht getrokken door een jongen. Al snel blijkt echter dat niemand anders hem kan zien: hij is door een stel jongens op het schoolplein doodgetrapt. De ouders zijn nooit gepakt. Nu zoekt hij contact met Zoë. Zij kan hem helpen de ouders achter de tralies te krijgen.

DE REÜNIE De aankondiging van een middelbare-schoolreünie rakelt een belangrijke gebeurtenis uit de jeugd van Sabine op: de verdwijning van haar klasgenoot Isabel. Ooit waren zij hartsvriendinnen, maar toen Isabel zich optonpte tot het populairste meisje van de school liet zij Sabine plotseling links liggen. En dat was niet het enige wat Isabel haar aandede. Toch voelt Sabine zich – nog steeds – enorm schuldig: misschien zou Isabel nooit verdwenen zijn als Sabine met Isabel mee naar huis was gefietst die bewuste dag... Sabine begint te wroeten in het verleden en komt steeds dichterbij het ware, angstaanjagende verhaal van Isabels verdwijning.

HET LAATSTE OFFER Een vermiste archeoloog, een belangrijke archeologische ontdekking in Egypte en een geheim dat de wereld versteld zal doen staan, zetten Birgits ooit zo beschermde leventje totaal op zijn kop. Zij beleeft met Jef, die ze nog maar net heeft ontmoet, twee heftige nachten, waarna hij spoorloos verdwijnt. Op haar zoektocht naar Jef belandt Birgit in een reeks verwickelingen waarin ze beiden hun leven niet meer zeker zijn. De zoektocht leidt onder andere naar de Ark des Verbonds, die al eeuwenlang net zo tot de verbeelding spreekt als de Heilige Graal. Wat is die Ark precies? Wat is zijn functie? Waar is hij gebleven?

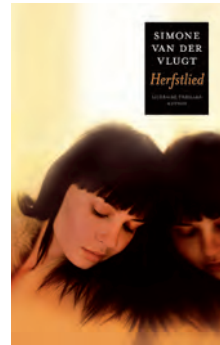

SCHADUWZUSTER Marjolein is een betrokken, bevlogen docente op een 'zwarte' middelbare school in Rotterdam. Ondanks het begrip en inlevingsvermogen dat ze altijd toont voor haar leerlingen, maakt ze op een dag ook de andere kant van het onderwijs mee: ze wordt tijdens de les bedreigd door een van haar leerlingen. Vanaf dat moment verandert haar leven totaal. Ze komt tussen twee vuren te staan, met aan de ene kant de loyaliteit die ze voelt naar de school toe, en aan de andere kant haar angst voor de bedreigingen.

BLAUW WATER Als Lisa in haar achtertuin de was ophangt staat er plotseling een ontsnapte tbs'er voor haar neus. Vluchten is geen optie omdat ze het leven van haar zesjarige dochter Anouk niet in gevaar wil brengen. Er volgt een angstaanjagende en zenuwslopende week, waarin moeder en dochter in hun huis gegijzeld worden. Senta verdwaalt met haar auto in de mist. Als ze besluit aan te bellen bij een dijkhuisje, ziet tot haar schrik dat daarbinnen een vrouw met een mes wordt bedreigd. Ze

vlucht, maar terwijl ze op zoek gaat naar hulp overkomt haar iets vreselijks...

HERFSTLIED Als journaliste voor de cultuurpagina van het *Leidsch Dagblad* heeft Nadine het prima naar haar zin, maar eigenlijk zou ze het liefst schrijfster worden. Net als ze erin slaagt een uitgever voor haar werk te interesseren, wordt Leiden opgeschrikt door de moord op een jonge vrouw. Samen met haar collega's zit Nadine boven op het nieuws, waar ze steeds meer bij betrokken raakt. In haar privéleven loopt veel mis en als de vermoorde vrouw uiterlijk een sterke gelijkenis met Nadine blijkt te vertonen, kan ze de gebeurtenissen niet meer als toeval afdoen en beseft ze dat zij en haar zestienjarige dochter Mariëlle gevaar lopen.

JACOBA, DOCHTER VAN HOLLAND Jacoba van Beieren (1401-1436) was haar tijd ver vooruit, stak haar feministische ideeën niet onder stoelen of banken en koos ook in de liefde niet altijd voor de makkelijkste weg. Het lot was Jacoba slecht gezind. Op haar vijftiende werd zij al weduwe en snel daarna overleed haar vader, graaf Willem IV. Zo werd zij gravin van Holland, Zeeland en Henegouwen. We leren een vrouw

kennen die veel te verduren krijgt, maar zich daar niet bij neerlegt en door het onrecht dat haar wordt aangedaan juist strijdbaar wordt.

OP KLAARLICHTE DAG Een jonge vrouw, Nathalie, is op de vlucht voor haar gewelddadige ex-vriend. Het kost haar al haar vindgrijsheid om uit zijn handen te blijven. Maar Nathalie is niet alleen op de vlucht voor hém. Ook de politie wil haar spreken, in verband met de moord op haar beste vriendin. Een toevallige ontmoeting tussen Nathalie en rechercheur Julia Vriens brengt de zaak in een stroomversnelling. Nathalie heeft inmiddels een nieuwe identiteit aangenomen en Julia heeft geen idee met wie zij te maken heeft.

IN MIJN DROMEN Op de terugweg van vakantie is Rosalies partner omgekomen bij een vliegtuigongeluk. Zelf weigerde ze in het vliegtuig te stappen, vanwege een voorgevoel. Terug in Amsterdam beseft Rosalie dat ze haar voorspellende dromen niet langer kan negeren. De politie neemt haar droom over een terroristische aanslag die zal plaatsvinden echter niet serieus. Rosalie zal zelf in actie moeten komen.

'Spannend debuutverhaal dat inzicht geeft in het leven in de zeventiende eeuw ... Helder geschreven, goede karaktertekening en verhaalopbouw, zodat het gretig gelezen (of voorgelezen) zal worden vanaf circa 12 jaar.' NBD Biblion over *De amulet* De opbouw van het boek is evenwichtig, de stijl vlot, de leesbaarheid lekker. Een heerlijk boek. De jeugd zal wegdromen bij de avonturen, verschrikkingen, maar ook leuke momenten in het leven van Nina. Een tip dus, dit debuut.' Ron Labordus over *De amulet* in *Telstar* 'Bloedgeld is een avontuurlijk en spannend boek dat bovendien een goed beeld geeft van het leven in de zeventiende eeuw en van de enorme tegenstellingen tussen arm en rijk. De personen komen goed uit de verf. Het verhaal is boeiend verteld en geschreven in een krachtige stijl.' Ruud Kraaijeveld in *Jeugdliteratuur in de Basisvorming* over *De amulet* 'De guillotine is werkelijk een prachtig boek. Een boeiend verhaal dat speelt in een interessante tijd leidt je op de leukste manier door een geschiedenisverhaal en een verhaal over liefde en vriendschap.' *De Drentse & Groningse Dagbladen* over *De guillotine* 'Een mooi, spannend verhaal.' *BN/De Stem* over *De guillotine* 'De expressieve beschrijvingen van dit oneraardse bestaan, dat nauwelijks een bestaan mag heten, vormen de hoogtepunten van het boek.' Peter de Boer over *Zwarte sneeuw* in *Trouw* 'Met *De Rode Wolf* heeft Simone van der Vlucht opnieuw laten zien dat ze nog steeds een historische toproman voor jongeren kan schrijven die grote groepen lezers in alle schooltypen bijzonder zal aanspreken. Chapeau!' *Levende Talen Magazine* over *De Rode Wolf* 'Het boek tekent in een spannend verhaal het contrast tussen de leef- en denkwereld van de "beschaafde" Romeinen en de "barbaarse" Germanen.' *Note* over *De Rode Wolf* 'Het is knap hoe Simone van der Vlucht je meeneemt naar de duistere moerassen uit de Romeinse tijd... *De Rode Wolf* is een spannend en ontroerend verhaal, dat een stuk beter blijft hangen dan een droog geschiedenisboek.' *Kidsweek* over *De Rode Wolf* '... Van der Vlucht verstaat de kunst om oude tijden te laten herleven en hoofdrolspelers op echte mensen te laten lijken.' *Nederlands Dagblad* over *De Rode Wolf* 'De *Rode Wolf* bevat alle elementen waar lezers van dit genre van smullen: een held in wie je je kunt verplaatsen, spanning, actie en een scheutje ontluikende liefde.' *Leesgoed* over *De Rode Wolf* 'Spannend boek in een boeiend historisch decor!' *Libelle (be)* over *De Rode Wolf* 'Mooi historisch verhaal' *Jetix* over *De Rode Wolf* 'Waren alle geschiedenislessen maar zo spannend!' NBD Biblion over *De Slavenring* 'Wie al eerder een boek van Simone van der Vlucht heeft gelezen, weet hoe zij de geschiedenis in haar boeken tot leven kan roepen. *De slavenring* is een val voor de lezer: je gaat mee op reis en al na twee bladzijden kom je erachter dat er geen weg terug is. Je loopt als een Folkrad rond in het Europa van negentien eeuwen geleden, en geen verschrikking, gruwel daad of onrecht blijft je daarbij bespaard.' *De Lemniscaatkrant* over *Schijndood* 'Het verhaal wordt beeldend verteld in een vlot tempo. De lezer wordt meegesleept van het ene avontuur in het andere. Door in het leven van Crispijn te stappen leest en leert de lezer veel over de Nederlanden in de tijd ... Ook nu heeft ze een meeslepend boek geschreven voor lezers die van historische, op ware feiten en personen gebaseerde verhalen houden.' NBD Biblion over *Schijndood* 'Simone van der Vlucht bekruipt haar publiek als een enge ziekte, grijpt naar de keel en laat niet meer los.' *Algemeen Dagblad* over *Schijndood* 'De fascinerende historische informatie wordt soepel verwerkt in Oliviers lijdensgeschiedenis. Vele passages waarin Van der Vlucht zich een echte romanière toont.' *Trouw* over *Schijndood* 'Veel informatie en realistische beschrijvingen van het ongezonde leven aan de onderkant van samenleving in het 17e eeuwse Amsterdam.' NBD Biblion over *Bloedgeld*.

COLOFON

Teksten: Jesse Goossens | Vormgeving: Marc Suvaal

Foto omslag: © Merlijn Doomernik | Andere foto's Simone – tenzij anders vermeld – zijn afkomstig uit het persoonlijk archief van Simone van der Vlucht | Voor de overige foto's is geprobeerd de herkomst te achterhalen. Rechthebbenden kunnen zich bij de uitgeverij melden.

DubbelePunt is een uitgave van Lemniscaat

Vijverlaan 48 | 3062 HL Rotterdam | www.lemniscaat.nl